č. j. 6 Azs 44/2003 - 31

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce N. V. D.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2003, č. j. OAM - 2098/VL - 07 - HA08 - 2003, ve věci udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2003, č. j. 24 Az 1933/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále označovaný jako stěžovatel) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, jímž byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2003, č. j. OAM - 2098/VL - 07 - HA08 - 2003, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování. Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, proti němuž směřuje kasační stížnost, bylo odůvodněno za použití § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) tím, že žaloba byla podána dne 11. 8. 2003, rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 16. 7. 2003 (stěžovatel si přes výzvu rozhodnutí správního orgánu vyzvedl místo dne 16. 7. 2003 až dne 31. 7. 2003, takže podle § 24a zákona č. 325/1999 Sb. (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb. se za den doručení považuje den, který byl uveden ve výzvě k převzetí rozhodnutí, tj. den 16. 7. 2003), lhůta pro podání žaloby, která podle § 32 odst. 1 cit. zákona o azylu činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, uplynula proto již dnem 31. 7. 2003.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti konstatuje důvody, pro které soud žalobu odmítl a opakuje doslovně námitku, která byla obsahem žaloby (že správní orgán se nezabýval faktickými a reálnými okolnostmi panujícími v zemi původu žadatele o azyl, nezkoumal možný postih osob navrátivších se ze zahraničí do Vietnamské socialistické republiky, nebyly tím tedy přezkoumány všechny důvody a okolnosti nutné k posouzení věci

jako celek a z kontextu vytržené souvislosti směřovaly hlavně k materiálním aspektům žádosti). Dále stěžovatel (který se v kasační stížnosti sám nazývá stěžovatelkou, ač je nepochybné, že jde o muže) uvádí, že trvá na zdůvodnění žaloby k Městskému soudu v Praze (ač žaloba byla správně podána ke Krajskému soudu v Ostravě) a napadá zastaralost zdrojů, z nichž čerpal žalovaný správní orgán (informace Ministerstva zahraničních věcí, databáze ČTK a zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA z let 2000 a 2001) s poukazem na nárůst vykonaných absolutních trestů ve Vietnamské socialistické republice, a to i za majetkové trestné činy. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud se kasační stížnosti musel zaobírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána in merito.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Z podstaty věci (jde o návrh na zrušení pravomocného rozhodnutí soudu) vyplývá, že důvody kasační stížnosti směřují vůči postupu soudu: stěžovatel tak může napadat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem (písm. a/ § 103 odst. 1 s. ř. s.), popřípadě může tvrdit, že správní řízení trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto měl soud takové rozhodnutí zrušit (písm. b/ cit. ust.), dále s. ř. s. považuje za důvody kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem (písm. c/ cit. ust.), vady soudního řízení, pokud mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (písm. d/ cit. ust.) a konečně může být důvodem kasační stížnosti též tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení (písm. e/ cit. ust.).

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti napadá postup správního orgánu (žalovaného) v řízení správním, který by bylo lze charakterizovat jako nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (napadá neaktuálnost podkladů, které vzal správní orgán v potaz při svém rozhodování, a neúplnost posouzení věci ze všech v úvahu přicházejících hledisek); pokud by se krajský soud zabýval správním rozhodnutím in merito, pak by taková námitka byla podřaditelná pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. O takový případ však nejde, neboť napadené rozhodnutí krajského soudu odmítlo žalobu pro opožděnost a věcí samou se vůbec nezabývalo. Stěžovatel tak v kasační stížnosti uvádí důvod, který však nesměřuje proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, neuvádí, v čem spočívalo pochybení soudu, které by mělo být důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohla být tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud by stěžovatel zpochybnil skutková zjištění soudu nebo jeho právní hodnocení, pokud šlo o včasnost podání žaloby, neboť to byla jediná otázka, kterou krajský soud posuzoval. Jen k tomu bylo lze upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu. Jestliže stěžovatel napadá vadu správního řízení, které vůbec nebylo předmětem soudního rozhodnutí, uvádí tedy jiné důvody, než které připouští § 103

odst. 1 s. ř. s., a zatěžuje tak kasační stížnost vadou, která způsobuje, že taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s., § 120 s. ř. s. ve vztahu k § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou. Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud také nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto za použití § 120 s. ř. s. ve vztahu k § 60 odst. 3, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu